

Arrest

nr. 272 356 van 6 mei 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LAMARCHE
Rue Grande 84
5500 DINANT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Somalische nationaliteit te zijn, op 8 februari 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 januari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. LAMARCHE en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die volgens hun verklaringen België zijn binnengekomen op 21 september 2020, dienden op 2 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 6 januari 2022 nam de commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen, die verzoekers bij aangetekende brief van 7 januari 2022 ter kennis werden gebracht, zijn de bestreden beslissingen.

- De beslissing ten aanzien van A.A.M luidt als volgt:

U had een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 30 november 2021 van 9u30 tot 16u30, bijgestaan door een tolk die het Somali machtig is. Uw advocaat, meester Amélie Lamarche, was aanwezig gedurende het volledige persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Somalische nationaliteit en behoort u tot de Mahabare clan (< Madhibaan, Gaboye). U werd in 1962 geboren in Aynabo, de hoofdplaats van het gelijknamige district in de provincie Sool. U bent twee jaar naar school gegaan. U bent getrouwd met A. S. H. (O.V. (...); CGVS (...)) die tot dezelfde clan behoort en kreeg met haar 6 kinderen: F., M., N., K., A. en Mo. Verder hebt u nog een stiefdochter en –kleindochter. Uw dochter F. geraakte in 2015 vermist nadat zij een illegale reis uit het land maakte. U was een nomadische herder en leefde in die periode tussen War Idaad en Aynabo. Na de droogte van 2015 verloor u uw dieren en verhuisde u naar de stad Aynabo. Daar werkte u sindsdien als schoenmaker voor de winkel van M. al E., een lid van de Issaq clan.

U haalt aan dat de Gaboye clan sinds de val de regering van Siad Barre werd gediscrimineerd, omdat veel Gaboye tijdens zijn regering soldaten waren geweest. U stelt dat u en uw familie door buurtbewoners van de meerderheidsclan Issaq werden gediscrimineerd en beledigd, alsook dat jullie als Gaboye geen goede jobs kunnen uitoefenen en niet kunnen studeren.

De problemen waarvoor u het land verliet begonnen toen uw zoon Mo. A. een geheime relatie begon met een meisje, A. M. S. genaamd, van de meerderheidsclan Omar (< Issaq) die aan de andere kant van de stad woonde. In december 2017 kwamen twee mannen, haar vader M. S. en een andere man A. I. M., naar u toe bij de winkel waar u schoenen herstelde. Ze zeiden dat uw zoon een relatie had met hun dochter en dat hij daarmee moest ophouden. U zei hen dat u ervoor zou zorgen dat de relatie stopte, waarop de mannen weg gingen. U sprak met uw zoon en hij zei dat hij de relatie zou beëindigen. Ongeveer een maand later, in januari 2018, kwamen de vader van het meisje en haar broer Mu. Mo. opnieuw naar u toe bij de winkel. Ze zeiden dat uw zoon de relatie niet beëindigd had en dat ze hem zouden stoppen, waarop u antwoordde dat u uw zoon zelf zou stoppen. U ging naar huis en samen met uw vrouw sprak u met uw zoon, die zei dat hij de relatie zou beëindigen. Ongeveer een week later vluchtte uw zoon 's nachts met A. weg. De ochtend daarop kwamen 4 mensen van de Omar clan, waaronder Mu., naar uw woning en ze vroegen waar A. en uw zoon waren. U zei dat u het niet wist, waarop ze u aanvielen met een machete en een stok. Uw vrouw, zoon M. en dochter N. geraakten eveneens gewond. De burens kwamen tussen en de aanvallers gingen weg. U werd naar het ziekenhuis in Aynabo gebracht. Hierna kwam de politie ter plaatse bij u thuis en ze kwamen naar het ziekenhuis om naar uw hand te kijken, maar verder deden ze niets. In de namiddag werd u naar het ziekenhuis in Burco overgebracht. Uw vrouw en kinderen werden op de dag van de aanval ondergebracht in het huis van een van de burens en nadat uw vrouw de kinderen de volgende dag naar een kennis in Qoryale had gebracht, vervoegde ze u in het hospitaal. Toen u in het ziekenhuis in Burco lag vertelden buurtbewoners u telefonisch dat uw zoon vermoord werd door Mu. op een plaats ten oosten van Oog. De ouderen van uw clan en die van de moordenaar kwamen samen, maar men zei dat Mu. gevlucht was. Na drie dagen in Burco werd u overgebracht naar Hargeisa, waar u 7 maanden in het ziekenhuis lag en waar uw vrouw bij clanleden verbleef. Ongeveer een week na uw aankomst in Hargeisa belde uw zoon u om te zeggen dat A. zelfmoord had gepleegd. Toen u zo'n 4 maanden in het ziekenhuis in Hargeisa was, kwamen op een dag 3 mannen – waaronder de vader van A., M. A. S.– naar het ziekenhuis met messen om u aan te vallen. U liep naar de bewakers van het ziekenhuis waarop de aanvallers gewoon weg gingen. De volgende ochtend sprak u met de Russische dokter die u verzorgde en zei u dat u er niet kon blijven. Hij regelde attesten waarmee u medische verzorging kon krijgen in Turkije en clanouderen van de Gaboye regelden uw reis uit het land. Drie maanden later, in augustus 2018, vertrok u uit Somalië met een visum voor medische behandeling in Turkije. U verbleef een jaar in Turkije en reisde verder door naar Griekenland, waar u nogmaals een jaar verbleef. In september 2020 reisde u naar België, waar u op 2 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u medische attesten en foto's uit België in verband met de verwondingen aan uw arm neer. Uw advocaat mailde op 15 december een medisch attest en foto's door in verband met de littekens van uw vrouw, alsook een brief met opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud van u en uw vrouw.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet. Er wordt immers geen geloof gehecht aan uw beweerde problemen omwille van de geheime relatie van uw zoon.

Vooreerst is het weinig aannemelijk dat uw zoon als jongen van de gediscrimineerde minderheidsclan Madhibaan (Gaboye) een relatie aanging met een meisje van de meerderheidsclan Omar (Issaq). Uit de beschikbare informatie blijkt dat discriminatie van de Gaboye onder andere inhoudt dat er een "ondoorbreekbaar" taboe rust op huwelijken tussen Gaboye en andere clans, een cultureel gebruik dat zeker in Somaliland strikt wordt nageleefd. Bovenop het feit dat dergelijke relaties en huwelijken aldus zeer zelden voorkomen, is het extra bizar dat uw zoon de ernst van de situatie niet lijkt te snappen. U stelt immers dat uw zoon, toen u hem aansprak over de waarschuwing van A.'s vader, zei "Ik heb wel een relatie met een meisje, wat is daar mis mee?". Gevraagd of uw zoon dan niet beseftte dat het als lid van een gediscrimineerde clan not done was om een relatie te beginnen met A., antwoordt u dan weer dat hij dat heel goed wist. Erop gewezen dat u tweemaal iets anders lijkt te suggereren, antwoordt u naast de kwestie dat u aan uw zoon zei dat hij de relatie moest stoppen. Gevraagd waarom uw zoon de relatie begon als het algemeen geweten is dat dit soort relaties taboe is, antwoordt u dat clans van Cerigabo en Las Caanood wel trouwen met meisjes van de Gaboye. Gevraagd of er ook mannen van de Gaboye trouwen met meerderheidsclans antwoordt u dat u niet weet van Gaboye mannen die trouwen met een vrouw van Issaq. De situatie van mannen die met Gaboye vrouwen trouwen in een andere regio dan de uwe, is dan ook niet vergelijkbaar met die van uw zoon. Daarbij verklaart ook uw vrouw dat de relatie van uw zoon met A. de enige was in de regio tussen een jongen van een minderheidsclan en een meisje van een meerderheidsclan. Zijn voegt er wel aan toe dat zij één ander verhaal hoorde over een jongen van de clan Anaas die een relatie had met een meisje van de Issaq clan, maar dat die jongen drie jaar naar de gevangenis moest (CGVS (...) (hierna: CGVS man), p. 15 en CGVS (...) (hierna: CGVS vrouw), p. 12). Gevraagd waarom uw zoon dan toch besloot deze geheime relatie aan te gaan en A. hiermee akkoord ging, antwoorden jullie simpelweg dat ze verliefd waren, dat jongeren doen wat ze willen en dat het zo voorgeschreven was door God (CGVS man, p. 15-16 en CGVS vrouw, p. 12-13). Dit weet, gezien de culturele context, geheel niet te overtuigen.

Voorts worden uw verklaringen en die van uw vrouw in verband met deze geheime relatie gekenmerkt door ernstige lacunes. Zo hebben u en uw vrouw vooreerst geen idee hoe uw zoon en A. elkaar leerden kennen. Terwijl u eerst verklaart dat uw zoon kapper was en dat hij haar daar ontmoette, stelt u even later dat uw zoon soms rioleringen groef en dat hij A. zo ontmoette. Gevraagd hoe uw zoon haar dan juist leerde kennen stelt u vaagweg dat hij een bewoner was daar, hard werkte en haar daar leerde kennen. Op de vraag of het correct is dat uw zoon het meisje dan leerde kennen terwijl hij rioleringen groef, antwoordt u weer dat u denk dat hij haar leerde kennen op het marktje (CGVS man, p. 12-13). Uw verklaringen over de ontmoeting tussen uw zoon en A. zijn dus geenszins eenduidig te noemen. Evenmin biedt de verklaring van uw vrouw, namelijk dat uw zoon en A. in dezelfde stad woonden, een duidelijk antwoord op de vraag hoe ze elkaar leerden kennen (CGVS vrouw, p. 11).

Voorts weten jullie niet wanneer uw zoon een relatie begon met A. Wanneer uw vrouw hiernaar gevraagd wordt, antwoordt zij overigens tweemaal naast de kwestie dat er een maand zat tussen de twee waarschuwingen van haar familie (CGVS man, p. 14 en CGVS vrouw, p. 11). Over hun leeftijd op het moment van de relatie stemmen uw verklaringen overigens niet overeen met die van uw vrouw. U stelt immers dat uw zoon op het moment dat jullie de relatie ontdekten 18 jaar oud was en het meisje 16 jaar, terwijl uw vrouw schat dat hij 22 jaar oud was en zij 20 jaar (CGVS man, p. 13 en CGVS vrouw, p. 11). Evenmin kan u vertellen waar uw zoon en A. elkaar zagen tijdens hun relatie.

U stelt dat zij elkaar makkelijk konden zien omdat de stad klein is en iedereen elkaar kent, maar dit strookt niet met het feit dat hun relatie noch u noch uw vrouw ooit is opgevallen en dat jullie hen nooit samen hebben gezien. Voorts blijven jullie beschrijvingen van het meisje erg summier. U kan haar niet specifiek beschrijven dan dat ze een jonge vrouw was, "lichtdonker", "niet lang en niet kort" en slank gebouwd. Uw vrouw stelt dat ze A. slechts een keer vluchtig heeft gezien toen ze een hijab droeg (CGVS man, p. 13-14 en CGVS vrouw, p. 11).

Jullie summiere verklaringen over de relatie van uw zoon stroken niet met het feit dat deze relatie jullie bekend werd een hele tijd voordat uw zoon uiteindelijk wegluchtte. Jullie spraken immers na de twee waarschuwingen met uw zoon over de relatie en er kan dan ook verwacht worden dat jullie aan uw zoon hierover meer doorgevraagd zouden hebben, te meer aangezien deze relatie niet alleen de veiligheid van uw zoon maar tevens van heel uw gezin in gevaar bracht. Hierop gewezen stelt u slechts dat u aan uw zoon zei dat hij de relatie moest stoppen en dat uw zoon antwoordde dat ze verliefd waren maar dat hij de relatie zou beëindigen. Het kan ook verwacht worden dat, omwille van het risico dat de relatie meebracht, u uw zoon in de periode tussen beide waarschuwingen en nadien beter in het oog gehouden zou hebben. Dat u niet gemerkt zou hebben dat de relatie gewoon verder ging is dan ook weinig aannemelijk (CGVS man, p. 12, 14 en 16 en CGVS vrouw, p. 11). Verder hebt u geen idee hoe A.'s familie de relatie ontdekte – uw vrouw stelt in dit verband slechts te denken dat haar familie hen gezien heeft – en weet u niet of haar familie uw zoon ook persoonlijk had gewaarschuwd (CGVS man, p. 15 en CGVS vrouw, p. 12). Dit verbaast wederom. Aangezien u tweemaal met uw zoon hebt gesproken over de waarschuwingen van A.'s familie, kan immers verwacht worden dat u weet of uw zoon zelf problemen kreeg met hen.

Ook wat betreft de aanval bij uw woning en de daaropvolgende problemen kunnen verschillende ongeloofwaardige elementen opgemerkt worden. Zo verklaart u dat A.'s familie jullie huis in brand probeerde te steken maar dat de buren de brand blusten (CGVS man, p. 10), terwijl uw vrouw deze brand geheel niet vermeldt. Verder stelt uw vrouw dat de buren die tussenkwamen allemaal Mohamed Abokar waren en één familie Gaboye, terwijl u stelt dat sommigen van de clans Omar, Rer Younis of Mohamed Abokar waren. Daarbij is het enigszins verbazend dat de buren van deze meerderheidsclans zich in het gevecht mengden om jullie, van een gediscrimineerde minderheidsclan, te helpen. Gevraagd waarom ze het risico namen jullie te helpen in een gevecht met een meerderheidsclan, antwoordt u naast de kwestie dat als de buren jullie niet gered hadden jullie vermoord waren geweest (CGVS man, p. 7 en CGVS vrouw, p. 14). Nadat u naar het ziekenhuis van Aynabo werd gebracht zou de politie naar uw woning gekomen zijn, maar volgens uw vrouw hebben ze verder niets gedaan. U stelt dat de politie u ook kwam opzoeken in het ziekenhuis van Aynabo, dat ze naar uw hand keken en dan weg gingen. Gevraagd of uw vrouw verder geen contact heeft opgenomen met de politie antwoordt u naast de kwestie dat de clan oudsten naar het dorp Oog gingen toen uw zoon vermoord werd. Het verbaast dat de politie jullie aldus op twee verschillende plaatsen kwam opzoeken, maar dat jullie hen dan niet vertelden wie de daders van de aanval waren ook al wisten jullie dat het A.'s broer Mu. was die u had aangevallen (CGVS man, p. 19 en CGVS vrouw, p. 14-15).

Voorts zijn uw verklaringen over de omstandigheden van de moord op uw zoon niet zeer verhelderend. U stelt dat uw zoon onderweg naar Las Caanood werd vermoord, in de buurt van Gumeys waar de Dulbahante clan woont, en dat mensen hem van daar naar de politie in Oog hebben gebracht waar zijn lijk geïdentificeerd werd. Het is echter niet geheel duidelijk hoe mensen van de Issaq clan in Oog, volgens uw verklaringen zo'n 50 kilometer van Aynabo, uw zoon konden identificeren. Hiernaar gevraagd stelt u dat uw zoon door iedereen gekend is en dat de mensen van Oog en Aynabo elkaar kenden. U kan echter niet vertellen welke mensen uit Oog uw zoon juist herkenden (CGVS man, p. 20 en CGVS vrouw, p. 13). U verklaart dat de overheid wist wie de moordenaar van uw zoon was. Gevraagd wie het dan juist was, blijkt u er echter niet zeker van te zijn en stelt u slechts te denken dat het Mu. was omdat hij degene is die u geslagen had (CGVS man, p. 19-20). Clan oudsten van de Madhibaan zouden daarop met clan oudsten van de Issaq gepraat hebben, waarop de Issaq beloofden om de moordenaar te vinden. Dit is echter nooit gelukt omdat de moordenaar wegluchtte (CGVS man, p. 11). Het is opmerkelijk dat er, ondanks het feit dat de clans dus de intentie hadden om onderling tot een oplossing te komen door de moordenaar te vatten, volgens uw verklaringen verder nooit enige andere onderhandelde oplossing uit de bus kwam. U stelt vaagweg dat u hoorde dat drie clanouderen van de clan van de moordenaar gearresteerd werden, maar dat u niet weet hoe dat verhaal juist eindigt. Doorgevraagd naar hoe dat juist zit, antwoordt u slechts "ik was daar toen niet". Gevraagd wat u er dan over hoorde, stelt u dat u hoorde dat ze de vader van de moordenaar samen met twee clanoudsten arresteerden en opsloten in een klein politiekantoor in Aynabo. Gevraagd of de vader dan nog steeds in detentie zit antwoordt u met "ik heb geen info". Uiteindelijk verklaart u dat hij nog in detentie zat op het moment dat u het land verliet (CGVS man, p. 22), hetgeen

overigens in strijd is met jullie bewering dat de politie niets doet bij clanconflicten en mensen van uw clan niet helpt (Vragenlijst DVZ (...)2, vraag 7; Vragenlijst DVZ (...)3, vraag 7; CGVS man, p. 12 en 22 en CGVS vrouw, p. 10 en 14). Dat u zo weinig weet over de afwikkeling van dit incident is weinig aannemelijk. U verbleef immers nog zo'n 7 maanden in het land en stond intussen in contact met mensen in Aynabo (CGVS man, 10-11, 19-20 en 23). Dat A.'s familie- en clanleden gearresteerd werden en de eventuele bemiddelingsonderhandelingen die tussen de clans zouden hebben plaatsgevonden, zijn immers zeer relevante elementen in de vrees die u verder nog zou koesteren naar aanleiding van de problemen van uw zoon. Het is weinig plausibel dat u hiernaar niet meer gevraagd zou hebben bij dorpelingen in Aynabo.

Volgens uw verklaringen belde uw zoon u zo'n week na uw opname in het ziekenhuis in Hargeisa om te zeggen dat A. zelfmoord had gepleegd, waarop u naar uw neef in Aynabo belde die zei dat A.'s familieleden jullie in de plaats wilden vermoorden (CGVS man, p. 22-23 en CGVS vrouw, p. 15-16). U kan niet vertellen hoe uw neef over deze dreigementen naar jullie toe hoorde (CGVS man, p. 23). U maakt ook niet aannemelijk waarom haar familieleden jullie nog wilden vermoorden nadat uw zoon reeds vermoord was. Verder is het bizar dat, als ze u en uw vrouw daadwerkelijk wilden doden als wraak, men u pas zeer lange tijd nadien aanviel in Hargeisa. U stelt immers dat de aanval gebeurde 3 of 4 maanden na uw hospitalisatie in Hargeisa, terwijl uw vrouw verklaart dat het 5 maanden later was. Gevraagd waarom ze pas na een hele tijd kwamen om wraak te nemen, antwoordt u dat u het niet weet en dat ze eerst niet wisten in welk ziekenhuis u lag. U kan echter niet vertellen hoe ze dit later dan wel te weten kwamen (CGVS man, p. 23-24 en CGVS vrouw, p. 16).

Los van deze bedenking zijn uw verklaringen over deze aanval op zich echter al ongeloofwaardig. Vooreerst dient opgemerkt dat noch u noch uw vrouw deze aanval in Hargeisa vermeldden op de Dienst Vreemdelingezaken (DVZ). Hierop gewezen stelt uw vrouw dat jullie enkel beantwoordden wat ze toen vroegen en verklaart u dat de tolk u stopte en zei dat u het achteraf moest vertellen (CGVS vrouw, p. 17 en CGVS man, p. 24). Dit weet echter niet te overtuigen, aangezien dit toch een essentieel element in uw asielaanvraag vormt. Voorts zijn jullie verklaringen over het verloop van dit incident uiterst vaag. U verklaart dat u drie mannen, van wie u één herkende, op de patiëntenzaal zag waardoor u achterdochtig werd, opstond van uw ziekenhuisbed en naar de bewakers van het ziekenhuis ging waar u bleef zitten in de namiddag. U zei echter niets tegen de bewakers, de mannen gingen gewoon weg en er gebeurde verder niets. U stelt dat uw vrouw de aanvallers niet heeft gezien omdat ze toen niet in het ziekenhuis was (CGVS man, p. 23), hetgeen tegenstrijdig is met de verklaring van uw vrouw dat ze de mannen wel degelijk heeft gezien terwijl ze in het ziekenhuis was en dat één van hen haar ook aankeek (CGVS vrouw, p. 16). Ondanks de bedreiging naar jullie beide toe en het feit dat de Issaq clanleden uw vrouw dus wel degelijk zagen, hebben ze haar vreemd genoeg evenmin iets aangedaan. Verder zijn uw verklaringen incoherent wanneer u eerst stelt dat drie mannen met messen u in het ziekenhuis aanvielen en dat de dokters hen stopten, om nadien te verklaren dat u niet zag of de mannen wapens of messen bij hadden en dat u gewoon van de mannen wegliep (CGVS man, p. 11 en 23-24). Daarbij is het opmerkelijk dat, als men werkelijk wraak op jullie wilde nemen, de aanvallers nooit zijn teruggekomen naar het ziekenhuis waar u nog zo'n drie maanden nadien bleef. Dat jullie de politie hadden verwittigd en goed opletten biedt hiervoor geen verklaring (CGVS man, p. 24 en CGVS vrouw, p. 17).

Er kan nog worden toegevoegd dat het opmerkelijk is dat u van uw lange hospitalisatieperiode in drie verschillende ziekenhuizen geen enkel document of bewijs hebt. Gevraagd hoe dit komt stelt u slechts dat u niets uit Somalië hebt meegenomen. Uw vrouw antwoordt naast de kwestie dat jullie enkel een paspoort meenamen dat voor jullie gemaakt werd (CGVS man, p. 19-20 en CGVS vrouw, p. 14-16). Verder hebt u geen idee hoeveel u moest betalen voor uw lange hospitalisatie. Hiernaar gevraagd stelt u immers naast de kwestie dat slapen in het ziekenhuis gratis is maar dat je voor de medicijnen moet betalen. Gevraagd hoeveel dat dan kostte, antwoordt u dat clanleden het betaalden. Dat u helemaal geen idee zou hebben van het bedrag dat uw clan inzamelde voor uw medische zorg is echter bedenkelijk (CGVS man, p. 21). U verklaart voorts dat er 5000 dollar voor uw medische verzorging en reis werd verzameld door uw clanoudsten en moskeeën. De kosten voor jullie paspoort en visum kwamen daar overigens nog bovenop (CGVS man, p. 25 en CGVS vrouw, p. 16-17). Dit is opmerkelijk gelet op uw verklaringen dat de Gaboye zeer gediscrimineerd werden (CGVS man, p. 8 en 12 en CGVS vrouw, p. 7-8). Gevraagd of de moskeeën zoveel geld inzamelen voor de gediscrimineerde Gaboye clan, antwoordt u weinig verhelderend "Als god iets wil, kan niemand hem stoppen. Er zijn religieuze mensen zowel van de Issaq als van de Gaboye" (CGVS man, p. 25). Hiermee toont u niet op overtuigende wijze aan waarom een dergelijk groot bedrag voor jullie ingezameld werd als jullie daadwerkelijk tot een dermate gediscrimineerde clan behoorden.

De door u aangehaalde feiten van discriminatie, waar u en uw gezin als leden van de minderheidsclan Gaboye het slachtoffer van zouden zijn geweest, zijn op zich onvoldoende ernstig om te kunnen gewagen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. U en uw vrouw halen aan dat de Gaboye sinds de val van Siad Barre slecht behandeld worden en destijds vermoord werden. Gevraagd hoe ze vandaag de dag gediscrimineerd worden stelt u dat jullie geen goede jobs kunnen uitoefenen. De Gaboye kunnen echter wel bepaalde beroepen uitoefenen. U en uw vrouw werkten tot 2015 als nomadische herders en nadien werkte u als schoenmaker. U mocht dat werk uitoefenen voor de winkel van een man van de meerderheidsclan Issaq die u goed behandelde. Ook uw zoon werkte, onder meer als kapper (CGVS man, p. 4, 8 en 12-13 en CGVS vrouw, p. 7 en opmerkingen advocaat dd. 15/12/2021). Verder stelt u dat jullie kinderen niet mogen studeren. Gevraagd of uw kinderen ooit naar school zijn gegaan, antwoordt u dat u hen één keer naar school bracht maar dat ze werden weggepest uit de school, hetgeen echter niet strookt met de verklaring van uw vrouw dat uw kinderen wel degelijk naar school mochten gaan. Gevraagd naar de reden dat ze na een tijd stopten met school stelt uw vrouw dat jullie soms geen geld hadden en dat de leerkracht dan vroeg dat de kinderen naar huis gingen tot de school betaald werd. Aldus blijkt de toegang tot scholing veeleer afhankelijk van het betalen van het schoolgeld dan dat deze toegang werkelijk werd verboden voor de Gaboye (CGVS man, p. 8 en CGVS vrouw, p. 8). Op de vraag hoe jullie als Gaboye nog gediscrimineerd werden antwoorden jullie dat er beledigingen zoals "Colowe" of "Midgo" werden geroepen en dat ze zand gooiden als jullie water gingen halen (CGVS vrouw, p. 7-8 en CGVS man, p. 8-9). Jullie stellen echter ook dat jullie nooit fysiek aangevallen werden en dat er ook veel goedaardige mensen van andere clans waren die jullie wel goed behandelden (CGVS man, p. 12 en CGVS vrouw, p. 10). Aldus overschrijden de door jullie aangehaalde beledigingen en restricties niet de vereiste drempel van zwaarwegendheid om te spreken van een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

De door jullie neergelegde documenten wijzigen niets aan bovenstaande appreciatie. De verschillende medische attesten bevatten immers enkel de diagnose van het medisch onderzoek van uw arm, maar kunnen de oorzaak van uw verwondingen niet op sluitende wijze vaststellen. De vermelding dat u een slag met een machete gekregen zou hebben ten gevolge van een tribaal conflict is louter gebaseerd op uw eigen verklaringen. Derhalve kunnen deze documenten de geloofwaardigheid van uw asielmotieven niet herstellen. Het medisch attest van uw vrouw vermeldt enkel de vastgestelde littekens en dat deze compatibel zijn met verwondingen die door scherp metaal worden veroorzaakt, maar kunnen geenszins vaststellen in welke context uw vrouw deze verwondingen opliep. Aldus kan dit attest de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. Hetzelfde geldt voor de foto's van jullie verwondingen. De door uw advocaat overgemaakt opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud van u en uw vrouw betreffen niet de kernelementen van uw asielrelaas en kunnen evenmin de geloofwaardigheid van jullie verklaringen herstellen.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit Aynabo in de provincie Sool. In casu dient dus de veiligheidssituatie in het betwiste gebied beoordeeld te worden. Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Somaliland en Puntland (zie de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Somaliland en Puntland van 30 juni 2020, beschikbaar op [<https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocussomalie.veiligheidssituatieinsomalilandenpuntland20200630.pdf>]) en <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat verschillende bronnen stellen dat de zelfverkleerde republiek Somaliland en de semiautonome federale lidstaat Puntland een relatieve vrede en stabiliteit kennen. Zowel Somaliland als Puntland hebben niet de volledige controle over hun territorium. In de betwiste gebieden, met de name de regio's Sool, Sanaag en het district Buuhoodle, komt het hierdoor soms tot een grensconflict tussen de Somalilandse veiligheidsdiensten en deze van Puntland. In Somaliland, Puntland en de betwiste gebieden is er voornamelijk geweld met vuurwapens en vinden er in mindere mate grondoffensieven, aanslagen met explosieven en luchtaanvallen (door US AFRICOM op terreurdoelwitten) plaats. Bij dit geweld kunnen burgerdoden als collateral damage vallen of zijn burgers zelf het doelwit. De grondoffensieven vinden plaats tussen de Somalilandse en Puntlandse troepen in de betwiste gebieden.

Aanslagen met explosieven worden voornamelijk opgeëist door de terreurgroepen al-Shabaab (AS) of de Islamitische Staat van Irak en de Levant in Somalië (ISS). Schietpartijen en gerichte moorden (met vuurwapens) zijn toe te schrijven aan clanmilities, veiligheidsdiensten, onbekende gewapende groepen, ISS of AS.

De veiligheidssituatie in Somaliland is relatief stabiel, op het grensgebied met Puntland na. Het geregistreerde geweld bestaat voornamelijk uit schietincidenten tussen de Somalische veiligheidsdiensten en clanmilities enerzijds en tussen clanmilities onderling anderzijds.

Het geweld in Puntland tijdens deze verslagperiode bestaat voor een groot deel uit gerichte moorden met vuurwapens. Het gaat hierbij om gerichte aanslagen op overheids- en veiligheidspersoneel, zakenlui of leden van een rivaliserende clan. De daders van dit geweld zijn voornamelijk onbekende gewapende groepen en clans. In mindere mate zijn de terreurgroepen en de politie verantwoordelijk. Daarnaast vinden er ook incidenten plaats tussen de Puntlandse veiligheidsdiensten enerzijds en AS, ISS, clanmilities en onbekende gewapende groepen anderzijds. AS en ISS voeren soms ook gerichte moordaanslagen met explosieven uit. Beide terreurgroepen persen eveneens zakenlui en handelaars af. Tijdens de verslagperiode is de activiteit van ISS afgenomen ten gevolge van de Amerikaanse luchtaanvallen op ISS-doelwitten, druk van AS en militaire operaties tegen ISS. Verschillende bronnen stellen dat AS aan het heropleven is. Gedurende de verslagperiode voert AS aanslagen uit, maar zonder een hoog aantal dodelijke slachtoffers evenwel.

Wat de betwiste gebieden betreft escaleren spanningen tot gewelddadige maar eerder kleinschalige confrontaties, vooral in de regio Sanaag. De troepen van Somaliland en Puntland bevinden zich in een standoff. Het merendeel van de incidenten betreft grondoffensieven tussen de Somalilandse en Puntlandse veiligheidsdiensten, gewelddadige incidenten tussen verschillende clanmilities en confrontaties tussen milities en veiligheidsdiensten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat het leven of de persoon van burgers in Somaliland, Puntland en de betwiste gebieden actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de betwiste gebieden aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Sool in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar uw regio van herkomst een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U toonde het bestaan van dergelijke persoonlijke omstandigheden echter niet aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

- De beslissing ten aanzien van A.S.H. luidt als volgt:

*"Asielaanvraag: 02/10/2020
Overdracht CGVS: 11/12/2020*

U had een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 30 november 2021 van 11u20 18u01, bijgestaan door een tolk die het Somali machtig is. Uw advocaat, meester Amélie Lamarche, was aanwezig gedurende het volledige persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Somalische nationaliteit en behoort u tot de Mahabare clan (< Madhibaan, Gaboye). U werd in 1965 geboren in Aynabo, de hoofdplaats van het gelijknamige district in de provincie Sool. U bent niet naar school geweest. U trouwde een eerste keer in Mogadishu met A. M., met wie u een dochter heeft. Na zijn overlijden hertrouwde u met A. A. M. (CGVS (...); O.V. (...)) met wie u vier zonen en twee dochters kreeg.

U en uw man A. waren nomadische herders tot jullie jullie dieren verloren ten gevolge van een ernstige droogte. Nadien verhuisden u en uw man naar de stad waar uw man schoenen herstelde. U haalt aan dat leden van de Gaboye worden gediscrimineerd en dat men beledigingen naar jullie toeriep.

De problemen waarvoor u het land verliet begonnen toen uw zoon Mo. A. een geheime relatie begon met een meisje, A. M. S. genaamd, van de meerderheidsclan Omar (< Issaq) die ook in Aynabo woonde. Op een dag kwam haar vader naar de winkel waar uw man schoenen herstelde. Hij zei dat uw zoon een relatie had met zijn dochter en dat uw man de relatie moest stoppen. Jullie spraken met uw zoon en hij zei dat hij de relatie met het meisje zou beëindigen. Een maand later kreeg uw man een tweede waarschuwing. Jullie spraken opnieuw met uw zoon die zei dat hij de relatie zou beëindigen. Een week later vluchtte uw zoon zonder jullie medeweten met het meisje weg. De ochtend na de vlucht van uw zoon kwamen haar familieleden bij jullie thuis en vroegen waar hun dochter en jullie zoon was. Ze vielen jullie aan. U werd geraakt door een stok aan uw schouder, uw zoon brak zijn tand en uw dochter kreeg een verwonding aan haar hoofd. Uw man werd aangevallen met een machete. Buren kwamen tussen en de politie kwam ter plaatse. Uw man werd naar het ziekenhuis van Burco gebracht. U ging die dag met de kinderen naar het huis van een buur en bracht uw kinderen de volgende dag naar Qoryale. Nadien vervoegde u uw man in Burco. Diezelfde dag hoorden jullie van mensen in het ziekenhuis dat uw zoon Mo. gedood werd door Mu., A.'s broer van het meisje. A. zou zijn meegenomen en opgesloten in huis. Nadien werd uw man overgebracht naar het ziekenhuis in Hargeisa. Zo'n 10 dagen later hoorden jullie dat A. zelfmoord had gepleegd en hoorden jullie dat haar familie jullie wilden vermoorden. Uw man verbleef in totaal 7 maanden in het ziekenhuis in Hargeisa, terwijl u in die periode bij mensen van de Gaboye in Hargeisa verbleef. Na 5 maanden in Hargeisa kwamen drie mannen naar het ziekenhuis, van wie u een herkende als een man van de Omar clan in Aynabo. Uw man was uit zijn bed opgestaan en naar de soldaten gegaan, waarna de mannen weggingen. Jullie huis werd verkocht voor 6000 dollar en de Gaboye clan verzamelde nog eens 5000 dollar voor jullie reis. Een dokter in Hargeisa gaf een attest waarmee jullie een medisch visum voor Turkije konden bekomen. In augustus 2018 vertrokken jullie vanuit Somalië naar Turkije, waar jullie ongeveer een jaar en één maand bleven. Nadien reisden jullie door naar Griekenland waar jullie nog een jaar verbleven alvorens naar België door te reizen. Op 2 oktober 2020 dienden jullie een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde uw echtgenoot medische attesten en foto's uit België in verband met de verwondingen aan zijn arm. Uw advocaat mailde op 15 december een medisch attest en foto's door in verband met uw littekens, alsook een brief met opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud van u en uw man.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. U stelt bij het begin van het persoonlijk onderhoud dat u sinds lange tijd ziek bent, maar dat het geen ziekte is die u verhindert om te spreken. Aan het einde van het onderhoud stelt u nogmaals dat u zich niet goed voelt en dat u zich altijd ziek voelt en dat u problemen hebt aan uw hoofd en zenuwen door de verwonding (CGVS, p. 1 en 17). Nergens uit uw verklaringen blijkt verder dat u niet in staat zou zijn om op zelfstandige wijze verklaringen af te leggen in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. U legt geen medische attesten neer behalve in verband met littekens op uw lichaam.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uw verzoek om internationale bescherming steunt volledig op de motieven die door uw echtgenoot A. A. M. ter zake werden uiteengezet. In het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Eenzelfde beslissing voor u dringt zich dus op. De beslissing van uw echtgenoot luidt als volgt:

[idem bestreden beslissing A.A.M.]

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te

bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit Aynabo in de provincie Sool. In casu dient dus de veiligheidssituatie in het betwiste gebied beoordeeld te worden. Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Somaliland en Puntland (zie de COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Somaliland en Puntland van 30 juni 2020, beschikbaar op [<https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocussomalie.veiligheidssituatieinsomalilandenpuntland20200630.pdf>]] en <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat verschillende bronnen stellen dat de zelfverklaarde republiek Somaliland en de semiautonome federale lidstaat Puntland een relatieve vrede en stabiliteit kennen. Zowel Somaliland als Puntland hebben niet de volledige controle over hun territorium. In de betwiste gebieden, met de name de regio's Sool, Sanaag en het district Buuhoodle, komt het hierdoor soms tot een grensconflict tussen de Somalilandse veiligheidsdiensten en deze van Puntland. In Somaliland, Puntland en de betwiste gebieden is er voornamelijk geweld met vuurwapens en vinden er in mindere mate grondoffensieven, aanslagen met explosieven en luchtaanvallen (door US AFRICOM op terreurdoelwitten) plaats. Bij dit geweld kunnen burgerdoden als collateral damage vallen of zijn burgers zelf het doelwit. De grondoffensieven vinden plaats tussen de Somalilandse en Puntlandse troepen in de betwiste gebieden. Aanslagen met explosieven worden voornamelijk opgeëist door de terreurgroepen al-Shabaab (AS) of de Islamitische Staat van Irak en de Levant in Somalië (ISS). Schietpartijen en gerichte moorden (met vuurwapens) zijn toe te schrijven aan clanmilities, veiligheidsdiensten, onbekende gewapende groepen, ISS of AS.

De veiligheidssituatie in Somaliland is relatief stabiel, op het grensgebied met Puntland na. Het geregistreerde geweld bestaat voornamelijk uit schietincidenten tussen de Somalische veiligheidsdiensten en clanmilities enerzijds en tussen clanmilities onderling anderzijds.

Het geweld in Puntland tijdens deze verslagperiode bestaat voor een groot deel uit gerichte moorden met vuurwapens. Het gaat hierbij om gerichte aanslagen op overheids- en veiligheidspersoneel, zakenlui of leden van een rivaliserende clan. De daders van dit geweld zijn voornamelijk onbekende gewapende groepen en clans. In mindere mate zijn de terreurgroepen en de politie verantwoordelijk. Daarnaast vinden er ook incidenten plaats tussen de Puntlandse veiligheidsdiensten enerzijds en AS, ISS, clanmilities en onbekende gewapende groepen anderzijds. AS en ISS voeren soms ook gerichte moordaanslagen met explosieven uit. Beide terreurgroepen persen eveneens zakenlui en handelaars af. Tijdens de verslagperiode is de activiteit van ISS afgenomen ten gevolge van de Amerikaanse luchtaanvallen op ISS-doelwitten, druk van AS en militaire operaties tegen ISS. Verschillende bronnen stellen dat AS aan het heropleven is. Gedurende de verslagperiode voert AS aanslagen uit, maar zonder een hoog aantal dodelijke slachtoffers evenwel.

Wat de betwiste gebieden betreft escaleren spanningen tot gewelddadige maar eerder kleinschalige confrontaties, vooral in de regio Sanaag. De troepen van Somaliland en Puntland bevinden zich in een standoff. Het merendeel van de incidenten betreft grondoffensieven tussen de Somalilandse en Puntlandse veiligheidsdiensten, gewelddadige incidenten tussen verschillende clanmilities en confrontaties tussen milities en veiligheidsdiensten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat het leven of de persoon van burgers in Somaliland, Puntland en de betwiste gebieden actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de betwiste gebieden aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Sool in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar uw regio van herkomst een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U toonde het bestaan van dergelijke persoonlijke omstandigheden echter niet aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren aan als volgt:

"Vooraf zij opgemerkt dat de voor verzoekster genomen beslissing volledig betrekking heeft op die van verzoeker. De aangevoerde elementen gelden dus voor beide beslissingen.

Verzoekers nemen een eerste en enig middel van de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen evenals van de schending van artikel 1. sectie A. §2 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951.

1. De bijzondere situatie van verzoekers moet door de tegenpartij in aanmerking worden genomen bij de analyse van verzoekers' verzoek om internationale bescherming.

Zo moet worden benadrukt dat de verzoekers bejaard zijn (met name gelet op hun land van herkomst), analfabeet zijn en medische gevolgen hebben die verband houden met de gebeurtenissen in hun land van herkomst (zie de talrijke medische attesten).

De tegenpartij, die er in haar beslissingen herhaaldelijk op wijst dat verzoekers de vraag niet hebben begrepen of onjuist hebben beantwoord (hetgeen duidelijk aantoon in welke moeilijkheden zij verkeren), houdt echter geen rekening met de persoonlijke situatie van verzoekers.

2. Wat de relatie van verzoekers' zoon met A. betreft, acht de tegenpartij het, zich beroepend op algemene informatie en niet met betrekking tot de specifieke situatie van verzoekers, extra bizar dat hij verliefd is geworden op een meisje uit een etnische meerderheidsgroep terwijl hij zelf tot een etnische minderheidsgroep behoort.

Er zij evenwel op gewezen dat verzoekers niet kunnen verklaren/demonstreren/rechtvaardigen waarom hun zoon verliefd is geworden op A.

Bovendien, zoals zij goed hebben uitgelegd, is de huidige situatie anders dan die van enkele jaren geleden: de jeugd van tegenwoordig maakt zich geen zorgen over de problemen van discriminatie.

Verzoekster verklaard: "Gebeurde dat nog dat mensen van een meerderheden minderheidsclan een relatie startten? De jongeren hoeven dot niet. Ze doen wat ze willen." (Notities onderhoud, blz 12).

Verzoeker verklaard: « Waarom ging hij nadien door met die relatie hoewel het duidelijk was dat er problemen zouden komen? Ze zijn verliefd. Hebt u niet gehoord? "Een vogel vliegt met zijn vrienden" .

Waarom ging het meisje van de Issaq dan een relatie aan met uw zoon die tot een gemarginaliseerde dan behoorde? Ik weet het niet. God heeft het zo voorgeschreven. Het is God die het voorgeschreven heeft » (Notities onderhoud, blz 15-16).

Verzoekers legden hun zoon uit dat deze situatie problematisch was, maar hun zoon, die deze verhouding voor hen verborgen hield, luisterde niet naar hen.

De tegenpartij verwijt verzoekers dat zij bepaalde informatie over de relatie van hun zoon met A. niet kennen.

Ze werden ervan beschuldigd niet te weten hoe ze elkaar ontmoet hadden. De tegenpartij is van mening dat zij twee verschillende antwoorden hebben gegeven.

Dat was niet het geval.

In de antwoorden van verzoeker bedoelt hij dat zijn zoon A. heeft ontmoet omdat zij in dezelfde stad wonen en veronderstellingen heeft gemaakt over de plaats waar zijn zoon waarschijnlijk naar toe zou gaan in de stad.

Verzoekster verklaart hetzelfde wanneer zij zegt dat zij elkaar hebben ontmoet omdat zij in dezelfde stad wonen.

Er zij op gewezen dat verzoekers hun kinderen niet hebben bespioneerd wanneer zij naar de stad gingen en dus niet precies konden weten wie zij ontmoetten en waar zij heengingen.

Bovendien hield verzoekers' zoon zijn relatie met hen geheim.

De tegenpartij verwijt verzoekers dat zij niet weten wanneer de relatie van hun zoon met A. is begonnen. De verzoekers hebben het hem niet gevraagd omdat het er niet toe deed. Wat voor hen van belang was, was dat de relatie zou eindigen, dus hoefden zij niet te vragen naar de details van iets dat zij wilden zien eindigen.

Zij worden ervan beschuldigd niet te weten hoe oud hun zoon en A. waren ten tijde van de gebeurtenissen. Verzoekers wordt verweten dat zij hun zoon ten tijde van de feiten niet dezelfde leeftijd hebben gegeven. Verzoekster verklaard: "Ik weet niet de leeftijd van mijn zoon. ik ken de datum niet. Ik kan niet goed tellen de geboortedata van mijn kinderen " (Notities onderhoud, blz 11).

Er zij aan herinnerd dat de verzoekers analfabeet zijn.

In dit verband zij eraan herinnerd dat rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de partijen.

Ze kregen ook kritiek omdat ze niet wisten hoe ze A. moesten beschrijven.

De verzoekers waren in dit opzicht echter zeer nauwkeurig.

Verzoekster had A. één keer gezien terwijl zij een hijab droeg, zodat het normaal was dat zij niet wist hoe zij haar moest beschrijven.

De tegenpartij verwijt verzoekers dat zij niet weten waar hun zoon A. tijdens hun relatie heeft gezien en dat zij hen niet samen hebben gezien.

De verklaringen van verzoekers moeten als referentie worden genomen: zij hadden hun kinderen niet bespioneerd wanneer zij naar de stad gingen, zij hadden hun zoon nooit met A. gezien en hun zoon had zijn verhouding voor hen geheim gehouden.

Voorts verklaarden verzoekers dat de jongeren thans per telefoon communiceerden en elkaar dus niet meer automatisch op straat ontmoetten, maar zich naar bepaalde plaatsen buiten het zicht begaven.

De tegenpartij verwijt verzoekers dat zij hun zoon na de waarschuwingen niet beter in het oog hebben gehouden.

Het was duidelijk dat verzoekers, ook al had de relatie aanzienlijke gevolgen, niet in staat waren geweest hun zoon overal en altijd te controleren en te achtervolgen...

Voorts wordt verzoekers verweten dat zij niet weten hoe de familie van A. wist dat zij een verhouding met hun zoon had. en evenmin of hun zoon door de familie was gewaarschuwd.

A.'s familie heeft verzoekers hierover niets verteld en zij hebben hun ook niets gevraagd.

Hun zoon vertelde hen ook niets omdat hij zijn relatie voor hen verborg.

Zij probeerden eerder het probleem op te lossen door hun zoon uit te leggen dat het moest ophouden omdat het gevaarlijk was.

3. Wat de aanval op hun huis betreft, wijst de tegenpartij op een aantal ongeloofwaardige elementen.

Zij verklaarde dat verzoeker had aangegeven dat A.'s familie had geprobeerd brand te stichten, terwijl verzoekster dat niet had besproken.

Verzoekers legden uit dat het om een poging tot brand ging. maar dat de burens deze tijdig hadden geblust en dat het derhalve om een brand ging die niet te groot had kunnen worden.

Er zij aan herinnerd dat verzoeker tijdens deze aanval een klap met een machete heeft gekregen die zijn arm volledig heeft vernield, en dat ook verzoekster zware klappen heeft gekregen. Deze gebeurtenissen waren traumatischer voor de verzoekers, die zich ze daarom duidelijker herinnerden.

De tegenpartij was ook van mening dat het niet geloofwaardig was dat verzoekers hulp hadden gekregen van hun burens wanneer zij van minderheidsafkomst waren en de burens tot andere etnische groepen behoorden.

De verzoekers verklaarden echter dat zij betrekkelijk goed met hun burens kunnen opschieten.

Voorts benadrukten zij dat discriminatie bestaat voor zaken als interetnische huwelijken, maar niet als het gaat om zaken van leven en dood.

In ernstige situaties grijpen mensen in "in de naam van God" omdat zij allen mensen zijn.

Bovendien is de bestaande discriminatie niet exclusief voor de hele bevolking. Zoals in elke samenleving, zijn er mensen die tot dergelijke discriminatie overgaan en anderen die dat niet doen.

Verzoekster maakt dit duidelijk: « Uw man vertelde daarnet dat sommige mensen van meerderheidsdan jullie goed behandelden en anderen slecht. Hoe komt dat? karakter van de mensen is niet hetzelfde. Sommigen zijn slecht. Ligt dat dan aan de dans, zijn er bepaalde dans die jullie slechter of beter behandelen? Er w aren heel vriendelijke clans. Welke dans waren dat? Het is te vinden van iedere clan. » (Notities onderhoud, blz 10).

4. De tegenpartij begrijpt niet hoe mensen van de clan Issaq verzoekers' zoon konden identificeren in Oog, 50 km van Aynabo.

A.'s familie was op zoek naar hun dochter die was weggelopen met verzoekers' zoon. Ze passeerden verschillende plaatsen en gaven aan dat ze hen zochten. Ze moesten gebeld worden als er een lichaam werd gevonden.

5. De tegenpartij vraagt zich af waarom A.'s familieleden verzoekers nog zouden willen schaden wanneer hun zoon reeds is vermoord.

Er kunnen twee redenen zijn: Anab had zelfmoord gepleegd en zij wilden misschien wraak nemen voor die zelfmoord en zij wilden misschien ook het risico van wraak van de verzoekers vermijden wegens de dood van hun zoon.

De tegenpartij vond het vreemd dat men zo lang nadien naar het ziekenhuis was gekomen om wraak te nemen, terwijl verzoeker daar reeds drie of vier maanden had gelegen.

Zij hadden ook kritiek op verzoekster omdat zij had gezegd dat dit na 5 maanden was gebeurd. gelegen.

Verzoekster verklaarde dat zij in totaal vijf maanden in het ziekenhuis had gelegen.

De verzoekers werd ook verweten dat zij dit niet bij hun eerste gesprek hadden vermeld.

De verzoekster antwoordt: « Voormalig interview? We beantwoordden enkel wat ze toen vroegen. » (Notities onderhoud, blz 17).

Hieruit blijkt eens te meer dat de mate van nauwkeurigheid in de weergave van de feiten door de verzoekers moet worden aangepast aan hun persoonlijke situatie en inzicht in de zaken.

Bovendien waren verzoekers gevraagd beknopt te spreken over de gebeurtenissen die hadden plaatsgevonden en waren dit. gelet op de andere gebeurtenissen (aanval op hun woning, ernstige verwondingen met een machete, dood van hun zoon), van minder belang.

De tegenpartij was ook van mening dat de verklaringen van verzoekers tegenstrijdig waren, aangezien verzoeker had gezegd dat verzoekster er niet was geweest, terwijl verzoekster had gezegd dat zij ze had gezien.

Dit was echter geenszins tegenstrijdig: zij hadden hen niet op hetzelfde ogenblik gezien.

De verzoeker was alleen in het ziekenhuis toen hij ze zag. Verzoekster kwam later aan en zag hen. terwijl verzoeker er niet was.

Zo werd aan verzoekster gevraagd: « Heeft uw vrouw hen toen ook gezien? Toen ik de mannen zag boedelt u? Ja. Nee ze was er niet. » (Notities onderhoud, blz 23).

Hij voegt eraan toe: « Toen ik hen zag ben ik achterdochtig geworden. Ik stond op en ging waar de politie was. Ik was daar aan het zitten toen in de namiddag, je weet in de namiddag zijn de bezoekers weg van het ziekenhuis. Ik zat daar » (Notities onderhoud, blz 23).

En verzoekster legt uit: « ik was toen aan het praten met vrouwen die zorgden voor zieke familie in het ziekenhuis. Mijn man lag op het bed. Ik zag daarna dat mijn man er niet was. Hij was bij de soldaten. » (Notities onderhoud, blz 16).

De tegenpartij verwijt verzoeker ook dat hij heeft gesproken over een aanval die door de artsen was gestopt, en vervolgens heeft verklaard dat hij geen wapen of mes had gezien.

Verzoeker verklaarde dat hij van een aanval had gesproken omdat alleen al het feit dat mensen hem in het ziekenhuis waren komen halen, een aanval was.

Bovendien had hij geen pistool of mes gezien, maar hij nam aan dat de mensen die hadden omdat veel mensen messen in huis hebben en die worden niet als wapens beschouwd.

Zo verklaart verzoeker: « Hadden ze dan iets van wapens bij? Nee de mensen dragen geen wapens, vuurwapens. Maar wel met messen. De mensen dragen een groot mes. En hadden ze dat dan bij? Messen? Ja. Ik heb zelf geen messen gezien. Maar het gebeurt vaak dat mensen worden aangevallen met messen. Het enige wapen waarmee mensen vermoord worden. » (Notities onderhoud, blz 24)

6. De tegenpartij vindt het vreemd dat verzoekers documenten betreffende verzoeker ziekenhuisopname niet kunnen overleggen, terwijl hij 7 maanden in het ziekenhuis heeft gelegen.

Verzoekers hadden documenten, maar die zaten in de tas die door de smokkelaar was weggegooid.

De tegenpartij geloofde verzoekers niet dat het de oudsten van de clan waren die de inzameling van fondsen hadden georganiseerd om verzoekers ziekenhuisopname en hun reis te betalen.

Zij verwijt verzoeker ook dat hij niet weet hoeveel zijn ziekenhuisopname heeft gekost.

Aangezien verzoekers niet voor de ziekenhuisopname hadden betaald, was het normaal dat zij niet precies wisten wat de kosten waren geweest.

De tegenpartij was ook van mening dat verzoekers tot een gediscrimineerde minderheid behoorden en dus niet over de middelen beschikten om een dergelijk bedrag te betalen.

Verzoekers legden uit dat het hun eigen clan was die de inzameling had georganiseerd, maar dat de donateurs ook tot andere etnische groepen behoorden.

Op grond van deze elementen, alsmede van de verklaringen van verzoekers en hun persoonlijke situatie, moet worden vastgesteld dat zij voldoende bewijs hebben geleverd om aan te tonen dat zij recht hebben op internationale bescherming.”

2.1.2. In een aanvullende nota van 14 april 2022 brengt de commissaris-generaal volgende documenten ter kennis:

- EASO-rapport “*Somalia Security Situation*” van september 2021;
- EASO-rapport “*Somalia Actors*” van juli 2021.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekers al dan niet beantwoorden aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoekers geschonden achten laat niet toe om vast te stellen dat zij een nood hebben aan internationale bescherming.

Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. Aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal de bestreden beslissingen heeft gesteund. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3. Wat de vluchtelingenstatus betreft, merkt de Raad voorafgaand op dat verzoekers hebben aangegeven dat zij in augustus 2018 met een paspoort en medisch visum voor drie maanden naar Turkije zijn gereisd (DVZ-verklaring verzoeker, stuk 7, p. 10-12; DVZ-verklaring verzoekster, stuk 7, p. 11-13). Verzoekers waren immers op zoek naar gepaste medische verzorging voor verzoekers linkse voorarm. Zij zijn ongeveer een jaar in Turkije geweest, alvorens zij hebben beslist om naar Griekenland en België door te reizen (*Ibid.*). Verzoekers zeggen dat zij België zijn binnengekomen op 21 september 2020.

Verzoekers dienen alle nodige elementen ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen, zodat de commissaris-generaal de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met verzoekers kan beoordelen. Het gaat onder meer om de verklaringen van verzoekers en alle documentatie of stukken in hun bezit met betrekking tot hun identiteit, nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom zij een verzoek om internationale bescherming indienen. Het ontbreken van de hiervoor bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, vormt een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van verzoekers' relaas, tenzij zij een bevredigende verklaring hebben gegeven voor het ontbreken ervan (artikel 48/6, § 1, eerste tot derde lid, van de Vreemdelingenwet).

Verzoekers leggen, met uitzondering van de documenten over de medische verzorging die zij ontvingen in België, geen enkel stuk voor dat verband houdt met hun persoonlijke situatie (Documenten verzoeker, stuk 5; Documenten verzoekster, stuk 5). Voor het ontbreken ervan geven ze een stereotype verklaring dat zij alle documentatie zijn verloren, doordat de smokkelaar in Turkije hun bagage heeft weggegooid. Ook wordt gevraagd of verzoeker geen documentatie heeft van de medische verzorging die hij heeft gekregen in de ziekenhuizen van Aynabo, Burco of Hargeisa in Somalië, waarop hij antwoordde dat hij niets heeft meegenomen uit Somalië, dat hij niets heeft en dat de smokkelaar alles weggooid (Notities persoonlijk onderhoud verzoeker, stuk 4, p. 19 en 21). Verzoeker zou volgens zijn verklaringen ongeveer 7 maanden in het ziekenhuis van Hargeisa zijn verzorgd, maar dit wordt op geen enkele wijze aangetoond. Verzoekers zijn daarna ongeveer een jaar in Turkije gebleven, op zoek naar verzorging voor verzoeker, maar ook hier slagen zij er niet in om dit enigszins te staven met stukken.

Het relaas van verzoekers, waarbij zij het slachtoffer werden van geweld van de dominante clan in hun regio van herkomst, waarbij een aantal dagen later hun zoon werd vermoord en daarna diens meisje van de meerderheidsclan zelfmoord pleegt, wordt niet direct gedocumenteerd. De documenten over de medische verzorging die verzoekers ontvingen in België dateren van eind 2020 en later, terwijl het geweld zich begin 2018 zou hebben voorgedaan en verzoekers in augustus 2018 Somalië hebben verlaten. Bovendien is het volstrekt ongeloofwaardig dat verzoekers enerzijds vertellen dat de politie en de overheid

ter plaatse zou zijn gekomen om de aanval op verzoekers te onderzoeken en in het ziekenhuis zijn langs geweest in het kader van de moord op hun zoon, maar dat verzoekers verder geen enkele informatie kunnen geven over de redenen waarom zij niet kunnen terugkeren naar Aynabo. Uit de afgelegde verklaringen blijkt minstens dat de overheid zei dat ze wisten wie de moordenaar was en dat ze hem zouden vatten, alsook de clanoudsten naar het lichaam van hun zoon gingen en hem hebben begraven (Notities persoonlijk onderhoud verzoeker, stuk 4, p. 19-20 en 22; Notities persoonlijk onderhoud verzoekster, stuk 4, p. 14 en 16). Ook hier slagen verzoekers er niet in om dit enigszins te staven met stukken.

De Raad stelt bijgevolg in de eerste plaats vast dat verzoekers geen bevredigende verklaring hebben gegeven voor het ontbreken van documentatie en stukken over de relevante elementen die de kern van het relaas raken. Dit vormt een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van verzoekers' relaas.

Verder wordt het verzoekschrift niet bijgetreden dat er geen rekening wordt gehouden met de persoonlijke situatie van verzoekers. De stelling dat zij bejaard zijn in het land van herkomst, moet in perspectief worden geplaatst. Verzoeker lichtte toe dat hij nog aan het werk was bij een schoenmaker in Somalië (Notities persoonlijk onderhoud verzoeker, stuk 4, p. 12 en 15). Zijn vrouw was, ondanks haar analfabetisme, in staat om haar kinderen onder te brengen bij een kennis van de familie en haar zaken te beredderen, terwijl haar man in het ziekenhuis lag voor verzorging (Notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster, stuk 4, p. 5). Verzoeker zelf is geen analfabeet, dat geeft hij zelf aan: hij kan Somalisch lezen en schrijven (Notities persoonlijk onderhoud verzoeker, stuk 4, p. 7). De medische problemen van verzoeker zijn niet betwist en worden gestaafd aan de hand van verschillende documenten inzake de verzorging die hij in België hiervoor kreeg. Verzoeker heeft zelf echter geen elementen kenbaar gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken (Vragenlijst "*bijzondere procedurele noden*" DVZ verzoeker, stuk 7), en de bestreden beslissing heeft evenmin dergelijke noden in zijn hoofde kunnen vaststellen. Verzoekster heeft bij aanvang van de procedure evenmin elementen kenbaar gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken (Vragenlijst "*bijzondere procedurele noden*" DVZ verzoekster, stuk 7). De bestreden beslissing heeft evenwel rekening gehouden met haar mededeling bij het begin van het persoonlijk onderhoud dat zij sinds lange tijd ziek is. Zelf geeft verzoekster aan dat het geen ziekte is die haar verhindert om te spreken. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd een extra pauze ingelast, omdat verzoekster aangaf dat zij naar het toilet moest. Aan het einde van het persoonlijk onderhoud stelt verzoekster nogmaals dat zij zich niet goed voelt en dat zij zich altijd ziek voelt en dat zij problemen heeft aan haar hoofd en zenuwen door de verwonding (Notities persoonlijk onderhoud verzoekster, stuk 4, p. 1, 6 en 17). Nergens uit haar verklaringen blijkt echter dat zij niet in staat zou zijn geweest om op zelfstandige wijze verklaringen af te leggen in het kader van het verzoek om internationale bescherming. Verzoekster legt geen medische attesten neer behalve in verband met littekens op haar lichaam. Bijgevolg besloten de bestreden beslissingen op goede gronden dat er geen specifieke steunmaatregelen moesten worden verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hun rechten gerespecteerd worden en dat zij in de gegeven omstandigheden kunnen voldoen aan hun verplichtingen.

De bestreden beslissingen motiveren terecht dat verzoekers de aangehaalde vervolgingsfeiten niet aannemelijk hebben gemaakt. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen volharden in de afgelegde verklaringen en de argumentatie van de bestreden beslissingen louter tegenspreken. Met dergelijk betoog in het verzoekschrift stellen zij de omstandige motivering in de bestreden beslissingen niet in een ander daglicht.

De motivering in de bestreden beslissingen is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij tonen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a), of b), van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Somalië een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden.

Verzoekers betwisten de boordeling van de bestreden beslissingen niet dat zij in dit verband geen internationale bescherming nodig hebben.

De beoordeling van de algemene veiligheidssituatie in de bestreden beslissingen wordt overigens bevestigd door de meest recente landeninformatie die werd ter kennis gebracht in de aanvullende nota van de commissaris-generaal.

De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoekers niet betwisten dat er in Somalië geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP